

РЕШЕНИЕ

№ 13319

гр. София, 03.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 19.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **2473** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба от 25.02.2026г. на М. С. О., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане], гражданка на Н., срещу Решение № 209/11.02.2026г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и в съдебно заседание са развити доводи за неправилност на постановеното решение, като се твърди, че същото е постановено в нарушение на административнопроизводствените правила и на материалния закон. Изложени са твърдения, че не са обсъдени и анализирани всички факти и обстоятелства във връзка с личната бежанска история на жалбоподателя, чрез които да бъде установена обективната истина в нейната цялост, и че неправилно е направена преценката относно липсата на материалноправни предпоставки за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут. Твърди се, че жалбоподателят има основателни опасения от преследване и заплахата за живота си, като се акцентира върху превантивния характер на бежанското право. По същество се иска отмяна на решението като неправилно и незаконосъобразно и връщането на преписката за ново разглеждане и произнасяне от административния орган.

Ответникът - Председателят на ДАБ при МС, чрез процесуален представител, в съдебно заседание оспорва жалбата, като твърди, че административният орган е спазил материалния закон и административнопроизводствените правила при издаване на оспорвания акт. Твърди, че жалбоподателката не е заплашвана, акцентира върху това, че същата е с туристическа виза при пристигането си в Р Б. и целта и е да отиде при съпруга си в Г.. Посочва, че са налице

противоречия в подадената жалба, като твърди, че липсват предпоставките по чл.8 и чл.9 ЗУБ. По същество моли оспорваният акт да бъде потвърден.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.10.2025 г. жалбоподателят е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ПМЗ-ВР-3209/16.10.2025 г. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС. /л.52/

Във връзка с подадената молба е бил съставен регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 49/.

По делото са представени доказателства, видно от които жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ).

На 13.01.2026 г. е получено писмо от ДАНС с изразено становище, че не възразява да бъде предоставена закрила на жалбоподателя, в случай че отговорят на условията на ЗУБ. /л.23/

На 24.10.2025 г. е проведено интервю с жалбоподателя, за което е съставен протокол /л.26/. Пред интервюиращия орган жалбоподателката е заявила, че на 14.10.2025 г. легално е напуснала Н. със самолет до Т. и на 15.10.2025 г. пристигнала в Б.. Посочила е, при пристигането си в Б. тя разполагала с туристическа виза, но не е казала за нея на „властите“, когато си казали, че трябва да напусне веднага държавата, тъй като искала да подаде молба за закрила в Б.. Като причина за напускане на страната си по произход е посочила, че през 2019-2020г. е приела заедно със семейството си католицизма и терористи, мюсюлмани, са преследвали и заплашвали семейството ѝ да ги ликвидират. Твърди, че преди една година са убили баща и чичо и, но няма доказателства за това, като дома и бил изгорен март 2025г. Твърди, че не знае къде са майка и братята и сестрите и-последно през март 2025г. са били в родното и село, „те са добре“, защото майка и е бизнесдама. Изложила е твърдения, че живее в [населено място], където работи в компания като финансов мениджър от около 4 години. Посочила е, че нея лично не са я заплашвали, а само баща и. Посочва, че не е потърсила помощ от властите в страната си, тъй като счита, че те не биха могли да и помогнат. Отделно от това сочи, че има семейни проблеми със съпруга си и неговото семейство, защото не може да му роди дете. До последно преди напускането на страната не се е свързала със съпруга си, за да му каже за проблемите си и намерението за напускане на страната, защото е изтрила телефонния му номер. Казва, че съпругът ѝ знае за терористите, но няма информация за изгарянето на дома ѝ. В момента на заминаването си не е правила опит за връзка с него, че напуска Н. и за опита да се установи в държава, където да живее спокойно. Нейната крайна цел, когато напуска Н., е да се установи в Г., като за това си е извадила туристическа виза за Б., за да може по-лесно да достигне до друга държава в ЕС и след това до Г.. Посочила е, че по етническа принадлежност е ебира и не е имала проблеми, заради принадлежността си, не е арестувана в държавата си по произход, не е членувала в политическа партия или организация, католик е и е имала проблеми заради изповядваната от нея религия. Счита, че ако се завърне в страната си по произход, ще бъде убита от терористите. Като искане е посочила да и се даде закрила и да се събере със съпруга си.

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, са изготвени

справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 18/ за изясняване на актуалната общественно-политическа обстановка в Н.. В справка от 31.10.2025 г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната общественно - политическа обстановка в Н., президент е Бола А. А. ТУНИБУ (от 29 май 2023 г.), пряко избран с квалифицирано мнозинство от народния вот. Посочено е, че през периода 2015-2022 г. темповете на растеж намаляват в резултат на политически грешки и сътресения. След смяна на администрацията Н. предприема реформи за възстановяване на макроикономическите условия за стабилност и растеж. Взимат се мерки относно подобряването на здравната система, която е все още недофинансирана. Водят се операции за неутрализиране на лица, лоялни на различни терористични босове. В справката се съобщава за различни нападения в различни райони на С. Н. с цели като завземане на територия, религиозни „пречиствания“, които взимат стотици жертви. Осъществени са административни промени по смяна на високопоставени служители с цел подобряване на сигурността на страната.

В съдебно заседание е представена справка от 13.03.2026г. от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ за актуалната обстановка за християните в Н. /л.69/. Съгласно представената справка правната система в държавата е смесена и създава парадокси по отношение на човешките права. Конституцията на Н. (чл. 38) гарантира свободата на религията и правото на гражданите да променят своята религия. На щатно ниво в С. Н. актът на напускане на исляма (вероотстъпничество) попада под ударите на ислямските съдилища и създава сериозни правни конфликти с федералната конституция. Според шериата вероотстъпничеството се наказва със смърт и с граждански санкции като конфискации и нулиране на брака. Дори ако човек не бъде официално осъден, публичното обвинение във вероотстъпничество го превръща в мишена, тъй като радикалните интерпретации на шериата оправдават действия срещу „предателите“ на вратата. Положението на хората, които преминават от ислям към християнство е изключително тежко и опасно. През 2026 г. Н. е държавата с най-много убити християни в света, заради вярата им, а покръстените страдат от многопластово преследване. Извънсъдебно, терористични групи като Б. Х. и ISWAP (Ислямска държава в З. А.) целенасочено атакуват християнски общности в С. Н. и Средния пояс (М. Belt). Според докладите от 2026 г. от 4849 убити християни за годината, 3490 са в Н.. Обвиненията във вероотстъпничество провокират спонтанни тълпи, които пребиват или убиват покръстените, преди органите на реда да са се намесили, а жените са подложени на принудителен брак с мюсюлмани, за да бъдат върнати пак към исляма. Оценката на международната общност, чрез Комисията на САЩ по международна религиозна свобода (USCIRF) препоръчва Н. да бъде определена като „държава, пораждаща особена загриженост“, заради системните и груби нарушения на религиозната свобода и липсата на адекватна държавна защита за уязвимите малцинства.

С решението, предмет на съдебната проверка за законосъобразност, издадено на основание чл. 75, ал. 1 т. 2 и 4 ЗУБ, молбата за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут е отхвърлена. След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8 ЗУБ. В решението е посочено, че липсват законовите предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 ЗУБ.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание. Не се установява спрямо лицето да са предприети такива действия от

официалните власти на Н., самият жалбоподател не излага подобни твърдения в молбата си за международна закрила.

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено, че не се установяват разширенията, дадени в решение от 17.02.2009г. на СЕС по дело С-465/2007г. и в чл. 15 б. а) и б) от Директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане на чл.9, ал.1, т. 1 и 2 ЗУБ. В решението е посочено, че от приложената по делото справка не може да се направи извод за наличието на въоръжен конфликт на територията на цялата страна, и не е установено спрямо молителя да са налице сериозни потвърдени заплахи, които да са актуални към момента на производството, за да се счита, че ако се завърне на територията на държавата си по произход, то би изправен пред риск от тежки посегателства, релевантни за предоставяне на хуманитарен статут.

С оглед на така установената фактическа обстановка и събраните доказателства по делото, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила-от доказателствата по делото се установява, че жалбоподателят е информирана писмено, на разбираем за нея език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията ѝ, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Преди провеждането на интервюто е дала съгласието си, заявила е, че няма пречки за провеждането му, по време на интервюто ѝ е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от нея език, като за целта е бил осигурен превод.

След провеждане на интервюто текстът на протокола ѝ е преведен на разбираем от нея английски език, удостоверил е с подписа си, че няма възражения по него. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е била ограничена да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон в частта, в която е отказано предоставяне на статут на бежанец. Решението е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно Н., с отчитане на общото положение в държавата на произход на жалбоподателя, актуалната политическа и икономическа обстановка към датата на издаване на решението. Отделно от това, в мотивите на оспорваното решение са посочени противоречията в обясненията ѝ по време на интервюто, като е направен правилния извод, че в случая се касае не за бежанец, а за икономически мигрант. Във връзка с направените възражения в съдебно заседание, следва да се отбележи, че в случая отказът е постановен, не защото жалбоподателката не е представила доказателства за убийството на бащата и опожаряването на семейната къща, а е отчетено, че лично тя не е получавала заплахи, нито е била обект на насилие, като органът се е позовал на заявеното от нея по време на интервюто, а именно, че след тези събития тя е продължила да

живее и работи в [населено място] до момента на заминаването си, без да търпи заплахи, насилие, не е търсила помощ от полицията и срещу нея няма преследване.

Мотивите на решението разкриват пълен анализ на доказателствените материали, а изводите относно обстоятелствата, относими към предпоставките за предоставяне на закрила, са изложени по начина, указан в процесуалния закон. Обсъдени са всички доказателствени източници, като обосновано е прието, че не се установява наличие на някое от основанията за предоставяне на исканата международна закрила. Отказът за предоставяне на международна закрила е основан на съдържащите се в мотивите на решението констатации относно преценката на обществено-политическа обстановка в Н., липсата на данни за осъществено преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В резултат на задълбочен анализ на събраните доказателства е формиран обоснован извод за отсъствие на установените в ЗУБ материалноправни предпоставки по чл.8 от ЗУБ. Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. За предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според дефиницията, дадена с нормата на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата и партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия. Също така недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на статут на бежанец. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Спрямо нея не е било упражнявано физическо насилие и не е била обект на репресии.

По изложените съображения решението в частта, в която Председателят на ДАБ- МС е отказал на основание чл.75, ал.1, т.2 от ЗУБ да предостави на М. С. О., статут на бежанец, е законосъобразно и обжалването в тази част следва да бъде отхвърлено.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон и в частта, в

която е отказано предоставяне на хуманитарен статут. Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал Н. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу нея не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Третото обстоятелство, което обосновава извод за предоставяне на хуманитарен статут е това по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. При преценката за наличието на тези основания, следва да се съобрази задължителното тълкуване на чл. 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, дадено в Решение от 17 февруари 2009 г. по дело № С-465/07 на разширен състав на Съда на Европейските Общности, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011). В него е посочено, че съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Конкретизирано е, че съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава-членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. Също така, имайки предвид мотивите на решението по дело № С-465/07, въпреки че не е необходимо кандидатът да е персонално застрашен, за да се ползва от защита по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, то в колкото по-голяма степен кандидатът е в състояние да докаже, че е конкретно засегнат, поради фактори свързани със специфичните му лични обстоятелства, толкова по-ниска степен на насилие е необходимо да бъде установена, за да му бъде предоставена субсидиарна закрила и съответно - колкото по-малко той е в състояние да покаже, че лично би бил обект на насилие, толкова по-голяма степен на насилие следва да бъде установена. Според нормата на чл. 9 ал. 5 „Хуманитарен статут може да не се предостави, когато в една част на държавата по произход не съществува реален риск

чужденецът да понесе тежки посегателства, при което той може сигурно и законно да пътува и да получи достъп до тази част на държавата, както и може основателно да се очаква да се установи там.“, какъвто е и даденият казус. Тази норма дава право на избор на решаващия орган дали да предостави такъв статут на лицето при липса на реален риск от тежки посегателства в една част от държавата.

Сигурността на държавата по произход търпи непрекъснато развитие и промяна, като всеки решаващ орган или съд следва да отчита ситуацията такава, каквато е към момента на решаване на спора пред него. В този смисъл и доказателствата за действителното положение, от които да се направи извод за сигурността за живота на търсещия убежище, следва да са актуални. В случая, за да отхвърли молбата за закрила, решаващият орган се позовава, както на твърденията, направени по време на интервюто, така и на фактите, които се съдържат в справките за Федерална република Н. на Дирекция "Международна дейност" на ДАБ – МС.

В случая с оглед изложеното в двете справки на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ, която компилира информация от множество източници, следва изводът, че обществено-политическата обстановка в страната е с такъв интензитет и не предполага заплахата за преследване или не човешко третиране да е навсякъде или срещу всеки. Още повече, че по време на интервюто жалбоподателката е заявила, че не е получавала заплахи и в този смисъл изложените от нея твърдения в тази насока следва да се преценяват внимателно /л. 28/. Предвид гореизложеното, съдът намира, че обстановката в страната на произход на кандидата за хуманитарен статут не отговаря на критериите по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ - наличие на тежки заплахи срещу живота и личността на чужденеца като цивилно лице поради безогледно насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт, тъй като в интервюто с жалбоподателя тя казва, че никой не я е заплашвал.

В тази връзка следва да бъде посочено, че съгласно съдебната практика във връзка с установената обществено - политическа и икономическа обстановка в страната по произход, следва да бъде съобразено основното правило, формулирано в т. 39 от решение на СЕС от 17.02.2009 г. по дело С- 465/07, с което се въвежда обратно пропорционална връзка между засягането на личните интереси на търсещия закрила и степента на безогледно насилие, изискуема, за да се предостави такава закрила. Доколкото личната бежанска история на жалбоподателката се характеризира с липса на каквито и да били основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, то толкова по-висок би следвало да е интензитетът на безогледно насилие в страната му. Такъв не е установен по делото, поради което по отношение на жалбоподателката не следва да намери приложение основанието по чл. 9, т. 3 ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут.

В този смисъл са Решение № 6803 от 23.06.2025 г. по адм. д. № 2998 / 2025 г. на ВАС; Решение № 7868 от 15.07.2025 г. по адм. д. № 5725 / 2025 г. на ВАС; Решение № 8075 от 22.07.2025 г. по адм. д. № 474 / 2025 г. на ВАС; Решение № 356 от 15.01.2025 г. по адм. д. № 8020 / 2024 г. на ВАС; Решение № 1518 от 18.02.2025 г. по адм. д. № 8123 / 2024 г. на ВАС.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е

приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба от 25.02.2026 г. на М. С. О., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на Н., срещу Решение № 209/11.02.2026 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република Б. в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: